

Res Daniel Timariu meni și cărți

Tenebre. Miercuri

Copyright@ TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă
Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din
carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor, nr. 5, București
email: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TIMARIU, DANIEL
Tenebre. Miercuri / Daniel Timariu. - București : Tritonic Books,
2019

ISBN: 978-606-749-406-8
821.112.2

Coperta Alexandra Bardan
Editor Bogdan Hrib
Redactori: Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan
Bun de tipar: noiembrie 2019
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului
de autor.

DANIEL TIMARIU

TENE BRE. MIE CURI

București, 2019

Daniel Timariu este programator de profesie, iar din 2014 și scriitor de literatură SF și polițistă. Este membru al clubului de literatură SFF Galaxia 42, din Timișoara. A fost secretar de redacție la revista Helion Online și este coordonator al revistei online de SFF Galaxia 42.

A debutat în revista Helion cu povestirea *Din lift*. A publicat în revistele: Helion, Gazeta SF, Nautilus, Revista de suspans, Ficțiuni.ro, Știință & Tehnică, CSF, Zin, Iocan și Literomania. Volume publicate: *Amețeli postlumice*, povestiri sff (editura Eurostampa, 2017), volumul de povestiri mystery&thriller *Fete în roșu și alte povestiri polițiste*, romanele urban-fantasy *Tenebre: Cazul Laura* și *Tenebre: Labirintul* toate la editura Tritonic. Este prezent în mai multe antologii cu povestiri science-fiction, fantasy, horror și polițiste: *Domino*, *Exit Plus: Povestiri de dincolo* (Tritonic, 2017), *Noir de București*, *Povestiri cu Dragoni*, *3.4 povestiri*, *Schițe de iubire*, *Ciudatul caz al umbrelor* (Tritonic, 2018), *Cele mai frumoase povestiri SF & fantasy ale anului 2017* (ed. Vremea, 2018), *Antologia prozei românești science-fiction* (Paralela 45, 2018), *DOMINO 2. Misterele Rașnovului*, *3.5 povestiri*, *Gastro NOIR* (Tritonic, 2018), *Noir de Timișoara*, *Castele de nisip. Volum de povestiri romance*, *East of a Known Galaxy. An Anthology of Romanian Sci-Fi Short Stories* (Tritonic, 2019), *Încotro, homo cosmicus?* (editura Libris, 2019), *Sub apa dragonului strâmb* (Tritonic, 2019) și altele.

Are în pregătire un roman mystery & thriller la editura Tritonic.

A câștigat premiul I la Concursul de literatură S.F. – Competiții sportive non-G, x014, premiul Romcon 2017 pentru volumul de povestiri *Amețeli postlumice*, premiul Chrysalis la Eurocon 2018, Amiens, Franța și premiul Romcon 2019 pentru cea mai bună povestire science-fiction din anul 2018.

1. MIERCURI

Ceea ce este important și se va desluși la final. Asta e din căciula cu vorbe de duh a lui Otis, înțelesul satir. Problema cu mine era că vorbele pline de învățăminte cădeau ca semințele pe pământul sterp, din pilda biblică. Oricât de mult mă străduam să pătrund dincolo de ceața vorbelor, nu reușeam să fac mai mult de un pas, după care ceva, ca o amorteașă a minții, mă trăgea înapoi. O luam de la început, doar pentru a mă trezi în același loc. La fel de mirat ca prima oară, doar că ceva mai obosit.

Dar despre ce este vorba?

Acum trei zile, într-o miercuri cu peste 40 de grade, aşa cum tind să fie toate miercurile de vară în Timișoara, a intrat la mine în birou un individ nici mic, nici mare, slăbuț, într-un costum crom închis ce-i pica turnat, cu pantofi negri lăcuiți, aşa cum nu am mai văzut de mult timp și o șapcă cel puțin stranie. Asta și nu nasul coroiat flancat de o pereche de ochi vulturești mi-au atras atenția. Șapca, sau pălăria, neagră, fără boruri, avea pe laterale nici mai mult, nici mai puțin decât două mici aripi, negre și ele. Arătau ca și cum un porumbel își făcuse cuib pe creștetul individului, doar că nu era nici unul. Se infoiau, se strângeau, se scuturau. Ce să mai, erau cât se poate de vii. Asemenea bărbatului de sub ele.

— Domnul Anghel? Alexandru Teodor Anghel?

Nu auzisem nici liftul, nici pași pe hol. Dacă nu aş fi văzut cu ochii mei cum ușa se deschise închet, lăsându-l pe bărbat să intre, învăluit într-un nor de praf suspendat în razele soarelui, aş fi jurat că visez. Chiar și aşa, am avut nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu mă aşeza la loc în scaunul ce aducea uneori a jilț împărătesc.

Am schimbat o privire scurtă cu Qiqirn, care era la fel de bulversat, și i-am dat obișnuita replică:

— Alex Anghel, detectivul celor două lumi. Ce ati pierdut?

M-a privit de sus până jos și invers, fără să i se clintească de pe față niciun mușchi. Omul, sau ce o fi fost, era la fel de impenetrabil ca o figură de bronz. Am făcut câțiva pași și am scos palma dreaptă la înaintare.

— Cu cine am onoarea?

Nu mi-a luat în seamă mișcările politicoase și a continuat să privească cercetător spre Qiqirn. O clipă, sprânceana dreaptă i s-a mișcat, dar poate era doar zbaterea ochilor mei.

Ce puteam să fac? M-am retras după birou, de unde am scos o sticlă de spirit scoțian, cât să-mi mai alunge plăcileală. Oricine era și orice căuta, părea destul de matur pentru a se descurca singur.

— E aşa cum se spune, a concluzionat el după ce și-a terminat inspecția.

— Aha.

Qiqirn se retrăsese în colțul lui, nu înainte de a-și urmări coada lungă și galbenă cale de două ture.

— Ia un loc, i-am făcut semn spre fotoliul ce-i ținea companie scaunului meu.

De obicei nu sunt un tip necioplit, prefer mișcările unduoase, vorbele meșteșugite, politețurile schimbate cu un aer prietenesc. Acele mici gesturi ce pun baza unei

relații trainice client-detectiv. Munca mea n-ar putea fi făcută fără încredere, sau dacă nu, măcar o stare de simpatie, cum îi zice, empatie reciprocă. Clientul trebuie să se simtă în siguranță aici, cu mine, altfel nu voi ști niciodată ce am de făcut și ce nu.

De data asta am adoptat o atitudine de respingere. Categoric tipul nu-mi plăcea. Prea plin de el, prea ostentativ bogat. Nici dacă ar fi fost turnat în aur nu mi-ar fi stârnit o asemenea grecă. A dat ușor din cap și, în sfârșit, a prins a se mișca. Sau doar a mima mersul, pentru că oricât eram de plăcuit, nu am putut să nu remarc felul ușor în care înainta spre mine. Ca o pungă luată de vânt, ca o bărcuță de hârtie pe luciu unei bălți. Aproape hypnotic.

M-am ridicat să-i privesc picioarele și, odată cu mine, s-a mirat și Qiqirn. Se mișcau aşa cum te-ai aștepta să facă niște membre inferioare atașate unui corp uman, și totuși nu la fel. Am schimbat o privire cu dulăul iadului din care am aflat că nici lui nu-i plăcea situația. Blana galbenă prinse a străluci periculos, într-o nuanță de verde cu roșu, ghearele-i crescură nefiresc de lungi, capul i se mări la dimensiunile unui dragon tolkienian. Schimbarea nu a trecut neobservată de ciudatul oaspete.

— Mi s-a mai întâmplat, spuse el simplu, dar nu credeam că un detectiv celebru ca tine ar putea fi luat de neașteptate de un Miercurian.

Miercurian? Numele nu-mi spunea nimic.

— E o glumă?

Încă nu-mi trecuse supărarea. Zâmbi și-și deschise brațele într-un semn universal de pace.

— Ești detectiv, nu? Am nevoie de ajutorul tău. Plătesc bine.

Ei bine, uneori sunt sensibil la farmecele nimfelor urbane, alteori Crystal Dezordine mă poate face să visez ca un adolescent, dar cu siguranță mereu sunt falit. E o constantă, precum noaptea ce vine după zi.

— Desigur. Luati loc.

Am mai scos un păharel, l-am privit în razele mieroase ale amiezelii și l-am umplut cu un whiskey de 12 ani. A părut mulțumit de gest și s-a aşezat, punându-și un picior peste altul. După care am ciocnit, ne-am arătat mulțumirea amândoi în același timp, chestii zise bărbătești. Qiqirn a mărâit un pic din colțul lui apoi s-a întors la starea lui obișnuită, de câine galben fără blană.

— Domnule Anghel, sunt aici în calitate de reprezentant al Asociației Miercurienilor din Banat.

Revenise la atitudinea sfidătoare de mai devreme, însă cumva nu-mi mai era antipatic. Cine poate savura un whiskey de 12 ani, învechit în butoi de burbon, în smârcurile Scoției, adus clandestin de către goblinii lui Jupân Negru Fastfuel, prin tunelurile ce străbat Vechea Europă, acela e neam de soi. Sau măcar pe aproape. Așa că am devenit atent.

I-am mai turnat un păharel, cu o picătură de apă proaspătă.

— Asociația noastră, care-ți pare a fi străină, ceea ce e bine, concluzionă el după o clipă de gândire, întâmpină unele probleme în a găsi, hm, mda, a găsi un bun pierdut. Subliniez, domnule Anghel, că dinadins am spus pierdut și nu furat. Vreau să notezi acest aspect, deoarece este foarte important.

Ca împins de un arc, am scos tableta din sertar și am creat un nou dosar. M-am prefăcut că notez ceva, dar de fapt doar am dat drumul la reportofon. Chiar nu aveam niciun motiv pentru care să cred că diferența asta de cuvinte poate însemna ceva. Un obiect pierdut putea fi la fel de bine un obiect furat. Și invers. Numai dacă...

— Credeti că a fost distrus?

A înclimat capul într-o parte, apoi a negat, după care a ridicat din umeri.

— Domnule Anghel, ce știți despre Miercurieni?

— Nimic, e prima dată când aud de voi.

Am încrucișat două degete la spate. Chiar nu-mi aduceam aminte, însă, fără să fiu un mare superstițios, preferam o mică protecție împotriva minciunii spuse din nebăgare de seamă.

A încuviuințat.

— Și totuși jupân Otis v-a pomenit de noi, cel puțin o dată.

Nu-mi venea nimic în minte, însă, dacă trebuia să recunosc, Otis mi-a vorbit de multe entități și ale lor obiceiuri. De clanuri, de găști, de asociații, de ginți, de triburi, de cete, de tot felul de forme de organizare, unele atât de vechi încât până și pomenirea lor făcea să se clatine Cetatea. Totuși, de Miercurieni nu-mi aduceam aminte.

— Posibil. Am vizitat Taverna Satirilor în multe zile de miercuri.

Străinul a zâmbit ca și cum îmi gustase gluma.

— Să nu fi auzit niciodată de Miercuri? Zeul antic care ne călăuzește pașii?

— Mercur?

Cu o figură condescendentă mi-a confirmat mirarea. Aripile de pe șapcă i s-au ridicat triumfal.

— Voi sunteți Miercurienii, daimonii nevăzuți ai comerțului, ai înșelăciunii, ai lumii interlope, păzitorii graniței dintre Lumea Oamenilor și cea a Tenebrelor? Suspină.

— Oameni, entități, domnule Anghel? Acești termeni au o conotație rasistă, umilitoare și pentru unii și pentru alții, creează o atmosferă de segregare între ființe de aceeași respirație și fel de întrupare.

Am mai umplut un păharel. Bătrânul satir îmi povestise de ei, însă eu, ca de fiecare dată când orele matinale mă prindeau în crâșmă, pusesem totul într-

un sertar ponosit al minții mele, etichetându-l ca vechi basm necredibil. Acum, că eram în fața unui Miercurian făceam efortul de a desface ghemul vorbelor și a-i găsi sensul. Miercurienii erau foștii daimoni, foștii terafimi ai comercianților, făcuți dispăruți de creștinism, deveniți invizibili, ființe ale Lumii Tenebrelor. Dar, spre deosebire de restul entităților, ei nu renunțaseră la oameni. Încă umblau printre ei, șoptindu-le idei, ajutându-i să facă descoperiri sau ducându-i la pierzanie.

Mai știam un lucru, care brusc îmi devenise mai evident decât toate celelalte informații. Indivizii ăștia formau o societate secretă. Una bine ascunsă de ochii muritorilor, deși indirect implicată în marile finanțe, și una paralelă cu Lumea Tenebrelor, cu ale cărei drumuri se intersectau arareori. Erau necunoscuți de către oameni și disprețuiți de entități. Această dualitate a lor, adăugată peste ambiguitatea moralității care-i guverna, formau un amestec exploziv.

De parcă-mi ctea gândurile, bărbatul se aplecă ușor peste tăblia biroului.

— Așadar, domnule Anghel, putem avea certitudinea discreției dumneavoastră?

Suna ca o întrebare, era o întrebare în sine, și totuși, tonul fusese unul imperativ. Nu mi se cerea niciun răspuns, mi se confirmă încă o dată motivul real al alegerii mele: discrepanța. Însă eu am preferat să văd lucrurile ușor diferit.

— Pot păstra discrepanța clientului, o pot păstra și pe cea a cazului, dar cum pot ascunde pentru cine lucrez?

Un fel de a spune că entitățile nu sunt proste și nici naive. Oamenii da, ei sunt limitați să vadă un singur univers, al lor, într-o formă distorsionată, de parcă ar fi purtat mereu ochelari de cal.

Își păstră atitudinea sfidătoare, nedezlipindu-și nici măcar o clipă ochii de pe mine.

— Toți vor ști pentru cine lucrezi, dacă le spui tuturor. Altfel vor ști doar unii, iar aceia, îți garantez eu domnule Anghel vor fi suficient de precauți, sau de înțelepti, pentru a păstra confidențialitatea celor bănuite. Nu avem niciun motiv pentru a crede că jupân Otis nu știe deja că suntem aici, cu tine, discutând. Iar alături de el sunt alți și alți membri ai, cum îi zice? Consiliului Local al Lumii Tenebrelor suficient de inteligenți pentru a mirosi problemele.

— Problemele?

— Avem o faimă, tu ai o faimă, ei au o faimă, purtăm cu noi pelerine colorate de ochiul privitorului. Știm cum suntem descriși, aşa cum știm și cum să-i privim pe ceilalți. Dacă ne jucăm cărțile corect, domnule Anghel, toți vom avea de câștigat. Dumneata faimă și bani, iar restul, o mai bună înțelegere a lumii în care ne mișcăm.

— Și voi?

Își îndreptă ținuta, revenind în poziția dreaptă de pe scaun.

— Pe noi ne interesează în primul rând rezolvarea cazului. Dacă pe parcurs vom vedea și alte oportunități, de ce nu?

— Doar sunteți discipolii lui Mercur.

— Miercurieni, domnule Anghel. Te sfătuiesc să fi mai atent în folosirea termenilor. Cuvintele au un sens, una e să spui fluture, alta e să spui omidă. Deși e vorba de același individ.

Am schimbat o privire cu Qiqirn.

— Înțeleg, amicul meu de față, Qiqirn, are 42 de forme. Unele atât de fioroase că par rupte din coșmarului celor mai diabolici demoni. Ba mai mult, deși, vorba ta, e același individ supus capriciilor șamaniste în lumea lui, aici e imun la magia și vrăjitoria europeană.

M-am lăsat pe spetează, balansându-mă periculos pe picioarele din spate ale scaunului.

— Ba, dacă mă gândesc mai bine, am continuat voit gânditor, pot spune că-mi este prieten, chiar cel mai bun prieten, dacă înțelegi ce vreau să spun, domnule... domnule...

— Miercuri.

Pe față nu i se clintise niciun mușchi. Un jucător de poker afurisit de bun.

— Un nume debordând de imaginație.

— E vorba doar de afaceri, suntem oameni de afaceri, iar dumneata ai o afacere de condus. Noi îți cerem doar atât: discreție, în schimb oferim bani, protecție și consiliere. Vrem profesionalism și determinare. Sau nu ești omul pe care-l căutăm?

Cum îmi spusese Otis, bătrânul satir, nu te duce la pomul lăudat cu sacul? Ceva de genul asta, sau poate altceva, la fel de înțelept. O, bătrâne maestru, ca de obicei sunt gata să tedezamăgesc!

— Despre ce este vorba?

Miercuri s-a ridicat și, din sacou, a scos un plic plin cu lei de aur, valuta Lumii Tenebrelor. Grosimea lui m-a impresionat din prima clipă. Nici nu știam că un plic maro poate fi atât de încăpător. L-a pus cu delicatețe pe birou, evitând astfel o aruncare teatrală, aşa cum procedau majoritatea clienților. Dacă mai era necesar, îmi subliniase încă o dată, printr-un gest simplu, că am în față un om de afaceri, un individ care cunoaște și respectă valoarea banilor. Jos pălăria! Am dat gânditor din cap.

— Jumătate acum, jumătate la final. Dacă vei mai avea nevoie de bani, vei primi. Dacă nu finalizezi misiunea, nu ne vei returna nimic. Am preferat însă, spre binele tuturor, să-ți fac treaba.

Să-mi fac treaba, ce vorbe!

— Și care ar fi treaba?

— Nu trebuie să-ți faci probleme, ignoră el întrebarea mea, banii vor acoperi totul, cu o marjă de profit ce-ți va permite să lenevești ani în sir. Sau să cumperi toată clădirea asta.

Se aplecă din nou peste masă, cu ochii îngustați.

— Te putem consilia, îl știm pe proprietar și, pentru suma potrivită, îți poate ceda tot imobilul. Convenabil.

Uneori, când văd câte un film motivational, mă gândesc că aş putea face afaceri. Pare simplu. Minte am, știu să fac calcule, am aplomb. Cam ce crede un om că înseamnă o afacere. Apoi îmi aduc aminte că până și la Monopoly ies din joc mai repede decât sunt ceilalți în stare să termine o bere. Am o gaură în podul palmei și mai multe la buzunare. Laura, fosta mea soție, m-a încurajat întotdeauna să-mi văd lungul nasului. Așa că inginer a scris pe fruntea mea, ca un fel de tatuaj rămas după sărutul plin de dragoste al ursitoarelor.

— Nu mă pricep.

— Nu tu, mi-a confirmat Miercuri opinia. Te vom consilia. Așa cum am promis, ca parte a contractului dintre noi.

Am ridicat din umeri și i-am întins mâna.

— Fie, de ce nu?

Abia când am strâns palmele și am auzit mărâitul de avertizare a lui Qiqrin am realizat că nu știam nimic despre caz. Pe care tocmai îl preluasem. Mai înainte ca gândurile să mi se topească în liniștea după-amiezii, individul s-a întors pe călcâie și a dispărut la fel cum apăruse. Abia deranjând particulele de praf din razele soarelui de miercuri dimineața.

Mă învărtise pe degete, ca pe un puști într-un raion cu dulciuri. Numai că nu-mi pusesem sufletul la mezat. Sau poate o facusem?

2. OTIS

În Tavernă totul era neschimbat. Berea curgea, grătarul sfârâia, satirii behăiau, demonii urlau melodii în consoane tari, elfii discutau, Penbels valsă printre mese după o melodie numai de ea auzită. Iată un lucru pe care mă puteam baza. M-am aşezat la masa lui Otis prefăcându-mă interesat de spectacolul serii. Îmi era greu să-l privesc în ochi, aveam impresia, deloc deplasată, că mi putea citi gândurile mai repede decât reușeam eu să parcurg o pagină din meniul casei.

— Așadar? mă chestionă Penbels, răsucind un pix mic și roșu.

— Așadar, așadar...

Trebuia să mănânc, ultima îmbucătură fusese cu multe ore în urmă, un sandviș făcut din rămășițe de verdețuri și rădăcinoase uscate. Nici pâinea între care le pușesem nu arăta mai proaspătă de două săptămâni. Doar magia remanentă, o energie ce ajungea să impregneze orice casă locuită prea mult timp de ființele supranaturale, o mai păstra comestibilă. Qiqirn se întinsese sub masă cât era de lung și mocăia câinește. Niciodată nu-mi spusese ce fel de mâncare preferă, dacă are ceva împotriva preparatelor din magazinele pentru animalele de casă, sau dacă, din contră, preferă bucătăria omenească. Totuși, cumva reușise să se

facă înțeles de Penbels, care mai înainte de a se ocupa de mine, îi aducea lui Qiqirn un bol generos cu ceva. Un ceva la fel de misterios precum locul lui de baștină.

Am răsfoit în continuare meniul, deși știam la fel de bine ca răbdătoarea prințesă de goblini că tot același meniu vegetarian voi alege.

— Un platou cu legume la grătar, pastă de conopidă cu usturoi și baghete de secără cu ulei de măslini și roșii uscate la soare.

I-am zâmbit larg, iar ea mi-a răspuns la fel de ca întotdeauna, ridicându-și năsucul în sus și lăsând să-i scape un *hm* micuț și concludent. Opinia ei asupra gusturilor mele fusese temă de dezbatere, împărțindu-i pe mușterii tavernei în două părți. Într-o parte eu, în celalătă restul.

De când trecusem în Lumea Tenebrelor, carnea îmi repugna. Oricum era pregătită, în oricâte mirodenii era învelită, împănată cu minunatul usturoi, unsă cu ulei virgin de măslini, tăvălită în cel mai dulce praf de ardei, sau semințe de in, chia și susan, îmi mirosea a hoit. Penbels, ca să se convingă că nu o simțeam, de fiecare dată strecuera pe lângă meniul de bază un nou preparat cu carne. Unele arătau atât de savuros că până și vegetarianul satir saliva. Altele foloseau carne macerată zile în șir, ascunsă sub falduri groase de condimente și vegetale mărunțite. Era degeaba tot acest efort. Îi simțeam mirosul de mortăciune și trebuia s-o resping.

— Și, am mai adăugat eu când Penbels se întorsese spre a-mi pune sub nas comanda, pregătită imediat ce intrasem pe ușile Tavernei, dacă nu te superi, o sticlă de vin de Recaș din '54. Un Merlot.

Era vinul preferat a lui Otis, păstrat cu grijă de bătrânul jupân Negru Fastfuel, pentru ocazii speciale, și la care, în afara lui Otis, doar eu mai aveam acces. Asta poate